

[Oluf Pedersen.]

Det hedder, at de gamle Sandheder — undskyld, Dogmer, kalder man det nu — er forladt. Den er rendt fra alt det, den gav Løfte om. Jeg haaber, at det kommende Valg maa give et meget kraftigt Udslag for demokratisk Retspolitik, og at Regeringen ved det Valg maa blive behandlet retfærdigt. Saa skal jeg være tilfreds.

Rager: Jeg har gennem Aarene ved forskellige Lejligheder henledet den til enhver Tid siddende Undervisningsministers Opmærksomhed paa Ønskeligheden af, at vore Museer, særlig efter at Nationalmuseets Byggeforhold var bragt i Orden, i højere Grad end hidtil maatte blive gjort bekendte for Offentligheden, gjort tilgængelige. Det er med den allerstørste Glæde, at jeg har set, at den nye Ledelse, der nu er kommet for Nationalmuseet, har grebet dette an paa ganske anden Maade, end Tilfældet hidtil har været. Jeg vil gerne over for den højtærede Undervisningsminister udtale min Glæde over, at det er sket, ikke alene saaledes at Museet holder længere aabent, men ogsaa saaledes, at man ikke har været bange for at tage en fornuftig og kultiveret Reklame i sin Tjeneste. Jeg tror, det er rigtigt og godt, at dette sker. Jeg anser dette Museum for at have stor kulturel Værdi, og det er godt, at de derværende Værdier nu virkelig bliver benyttet paa den Maade, som de bør benyttes.

Jeg vil derefter gerne have Lov til at gøre nogle enkelte Bemærkninger om Færdselsspørgsmaalet, Bemærkninger, der i det store og hele falder sammen med de Bemærkninger, som jeg fremsatte ved Finanslovbehandlingen i Fjor. Forholdet er det, at en Færdselskommission har afgivet Betænkning, og den har været overgivet Offentligheden til Diskussion i ca. et Aar. Da jeg fremsatte mine Bemærkninger i Fjor, henviste den højtærede Justitsminister til, at Færdselskommissionen arbejdede. Nu er den altsaa færdig med at arbejde, og Sagen har været til Diskussion. Man maa vente, at et Lovforslag kommer frem enten i denne Samling eller i næste Samling, og jeg mener derfor, at det er rigtigt nu at gøre disse Bemærkninger.

Jeg advarer i høj Grad mod at tro, at man kan lave Vogne, der kører hurtigere, og Veje, der tillader hurtigere Kørsel, og saa alligevel opretholde en Hastighedsgrænse. Jeg advarer imod det, fordi Opretholdelsen af en saadan Grænse virker direkte skadeligt. Atter og atter ser man naive Automobilister, der har haft et

Uheld, henviser til, at de var jo ikke engang oppe paa Maksimalhastighedsgrænsen. Det bør være saaledes, at Hastigheden i hvert enkelt Tilfælde afgøres paa Bilistens eget Ansvar. Det er det eneste rigtige; medens der nu i mange Tilfælde køres uforsvarlig hurtigt, vil Bilisten, naar han ved, at han selv skal træffe Afgørelsen og ikke har nogen Maksimalhastighedsgrænse at henviser til, paa ganske anden Maade føle sit Ansvar.

Jeg vil igen pege paa, at vi maa have Højrevigepligt og ikke Venstrevigepligt. Naar jeg i sin Tid, da vi havde Forkørselsretten og havde Højreforkørselsret i Stedet for Venstreforkørselsret, krævede Venstreforkørselsret indført, blev der henvist til Faren derved, idet der blev sagt: Naar vi har haft Højreforkørselsret, vil det være farligt at gaa over til Venstreforkørselsret, fordi man risikerer, at begge saa samtidig kører frem; den, der ikke længere har Forkørselsret, glemmer, at en Ændring er sket. Dette Argument gælder ikke mere. Nu har vi i mange Aar haft Vigepligt. Det, der nu kan ske, er altsaa, at den, der skulde køre frem, glemmer det og holder tilbage ligesom den anden, og det vil kun medføre et Øjeblikks Forsinkelse i Færdselen. Det eneste saglige Argument, der er fremført mod Overgangen til Højrevigepligt fra den nuværende Venstrevigepligt, har altsaa absolut tabt sin Værdi. Det skal interessere mig at se, hvad de, der med en ualmindelig og uforstaaelig Haardnakkethed har holdt fast ved den bestaaende forkerte Ordning, nu vil finde paa at komme med.

Jeg henleder endvidere Opmærksomheden paa det forkerte i, at en Automobilprøve kan tages i en hvilken som helst Ravnekrog af Landet, hvorefter den paagældende nogle Dage efter, eventuelt i en Vogn af et andet Fabrikat end den, han er prøvet med, kan køre ind paa Københavns Gader. Der bør og maa skabes en Ordning paa dette Forhold.

Dernæst er der Spørgsmaalet om, at Motorkøreren til enhver Tid skal være i fuld Vigør. En syg Mand, en søvnløs Mand, en Mand, der har arbejdet for længe og er træt, bør ikke have Lov til ustraffet at køre Bil. Det almindeligste, naar der er Tale om, at en Mand ikke har været i Vigør, er overdreven Alkoholnydelse inden for en vis Tid, inden han har sat sig til at køre Bil. Der maa tages stærkt fat paa dette. Jeg foreslog i Fjor, at det skulde være forbudt at køre Bil, før der var gaaet 4—6 Timer, efter at man havde nydt Alkohol. Jeg har haft Lejlighed til at overvære nogle Dis-